

dring, der var ganske utilstødelig. Men jeg antager, at netop denne fuldstændige Enstemmighed, hvormed Pressen og Befolkningen har reageret overfor dette, vil medføre, at noget saadant ikke sker igen for det første — hvad man ogsaa i høj Grad maa haabe.

Det ærede Medlem sagde, at hans Parti saa med den største Alvor paa Industrikrisen. Det kan selvfølgelig kun glæde Industrien, som jeg for øvrigt ikke paa nogen Maade staar som bestaltet Talsmand for; det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, har Vælgere i alle Lejre, i alle Befolkningsklasser og staar absolut ikke — hvad man fra nogle Sider somme Tider gerne vil hævde — som bestaltet Forsvarer eller anbefaler for Industrien. Men naar jeg har sagt dette, vil jeg dog sige, at det er en noget betinget Hjælp, der ydes derigennem, og selv om det muligvis noget er en Fejl, at man fra Industriens Side ikke kraftigere har præciseret, hvad man maatte ønske, saa er saa meget sikkert, at den Hjælp, der hidtil er ydet fra Regeringens Side, neppe kan erkendes for en Hjælp, der i højere Grad vil kunne bidrage til at skaffe de standsede Industrier i Gang. Men jeg haaber, at Regeringen vil indse, at der maa gøres noget. Jeg er ganske enig i, at en Hjælp, der skulde være baseret paa en Fastholden af de nuværende Priser eller den nuværende unaturlig høje Arbejds løn, ikke er formaalstjenlig. Men jeg kan dog ikke se rettere, end at der dog maa kunne ydes en Hjælp til Industrien ud over skønne Ord, en Hjælp, der kan bidrage til at bringe Virksomhederne i Gang. Det er ogsaa af den største Betydning for Statskassen.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet talte med den dertil hørende Patos om den forfærdelige Stilling, de arbejdsløse er i; og jeg kan i mangt og meget give ham Ret deri. Men de støttes dog med endogsaa meget betydelige Beløb fra Statskassens Side, ganske bortset fra de Beløb, som den ærede Ordfører talte om, man vilde have tilbagebetalt. Det er dog mærkeligt, at nogen kan føle sig indigneret over, at man skal tilbagebetale et Laan. Det er dog Normen, at Laan skal tilbagebetales. I Tilslutning til sine Udtalelser om Arbejdsløsheden fremsatte det ærede Medlem Krav om, at man maatte have Haand i Hanke med visse Virksomheder, at man maatte overtage et Tilsyn med dem. Jeg kan der ikke undlade at henvise til, at der er Virksomheder, vi har Haand i Hanke med, nemlig alle Stats-

virksomheder. Hvad er Resultatet deraf? Ude i Verden kan der peges paa ændrede Forhold, hvor delvis Meningsfæller af det ærede Medlem er ved Magten. Men er Forholdene der saa ideelle, er alle Hjul i Gang der, har Arbejderne der fuldt ud, hvad de kunde ønske, er Arbejdstiden kort der? Jeg taler slet ikke om Rusland trods det, at det maatte være rigtigt styret efter det ærede Medlems Tanke; men ogsaa i Lande, der ligger os nærmere og er mere beslægtede med os, er der trods det, at det ærede Medlems Parti er kommet til Styret, aldeles ikke ideelle Forhold.

Det ærede Medlem omtalte de 1300 Snedkersvende og sagde, at man var ikke rundhaandet overfor dem, man vilde ikke hele de Saar, Arbejdsløsheden havde slaet, og ikke derved øge Roen og Freden og Arbejdsglæden. Jeg maa maaske der have Lov til at pege paa, at der er uendelig mange Mennesker, der ikke faar nogen Hjælp, naar de bliver arbejdsløse, eller hvis deres Erhverv giver dem en ringere Indtægt end fornødent for, at de kan klare sig. Jeg indrømmer, at der er mange Arbejdere og mange Arbejdsforhold, hvor Familiens Størrelse og de Krav, der rettelig kan stilles til den vedkommendes Arbejdsevne, manuelt og fysisk, medfører saa store Udgifter, at selv ret rigelige Lønindtægter sluges deraf. Men netop i det Fag, som der her er peget paa, har der været en glimrende Tid under den saakaldte Gullaschperiode, hvor man tjente meget store Lønninger, og hvor der var uendelig lidt Arbejdsløshed. Man kunde da have lagt noget hen til at imødegaa vanskelige Tider. Man maa ikke staa saaledes, at man siger: Arbejdsløs i Dag, straks Hjælp. Det er det enkelte Medlems Pligt at regne med, at saadant noget kan times, og i gode Tider tænke paa kommende vanskelige Tider.

Den ærede Ordfører for Venstre pegede paa den kommende store Finansplan og sagde, at det var noget, vi med største Interesse maatte imødesee. Og det er vist saa sandt ogsaa Tilfældet fra alle Sider. Ogsaa fra mit Partis Side imødeser vi med, jeg ved ikke, om jeg tør sige glad Forventning, en ændret Finansplan, hvor vi kommer bort fra de store, nu svigtende direkte Skatter over paa en Skatteplan, hvorved vi kan faa det ind i Statskassen, der skal til, for at Maskineriet kan gaa og det paa en saadan Maade, at man ikke dræber det private Initiativ, men fremmer Arbejdsvillien, Arbejdslysten og Opsparingslysten, noget, der er absolut nødven-